

*Детството ни беше много хубаво***Цветанка Гоцева, р. 1948**

Казвам се Цветанка Владимировна Гоцева и съм на 60 години. Родена съм на 25. 04. 1948 г. в село Долно Невся, Софийско. Баща ми работеше в мина „Болшевик” като миньор и оттам се пенсионира. Майка ми работеше в ТКЗС – то. Бяхме бедно работническо семейство. Имам само една сестра. Детството ни беше много хубаво. По цял де сме играли в ливадите на село. Баща ми имаше овце и със сестра ми сме ходили да ги пасем. С нас идваха и други момичета и момчета от село да пасат техните стада. Така хем помагахме на родителите си, хем си играехме с другите деца. Селото ни е много хубаво. От една страна е борова гора, а от другата люлякова гора. Намира се на самата сръбска граница и само реката ни дели – река Нишава. Лятото се къпехме все в реката. Градините на българи и сърби бяха от двете страни на реката и със сръбските деца се къпехме заедно в реката. Много хубаво ни беше, макар и по – сиромашки. Сестра ми учи до 8 – ми клас и се ожени много млада. Беше на шестнадесет години, когато се ожени и много ми липсваше. Има три деца. Мъжът и се разболя и почина много млад, а тя остана вдовица на тридесет и седем години. Сестра ми работеше в „Пирогов”, като санитарка и сама изгледа трите си сирачета. Сама прави и къща в гр. Перник. Аз учих до четвърто отделение на село и прекъснах, тъй като закриха училището, поради липса на деца. Трябваше да продължа да ходя на училище в друго село, но родителите ми не ме пуснаха, защото само аз бях в четвърто отделение. Тогава селото беше много малко, а сега са останали само няколко къщи. Не съм ходила там от години, защото няма удобен и редовен транспорт. Тъй като не продължих да уча започнах работа на петнадесет години в ТКЗС – то при майка ми. Който работеше в ТКЗС – то, му даваха пет декара да обработва за лично ползване и затова се наложи и аз да тръгна там на работа, вместо да се катеря по дърветата и обикалям

селото с другите деца. По двама – трима от семейство работеха там. Баща ми си вземаше по 20 дни отпуска от мината и идваше в ТКЗС – то да коси трева. Така ни беше по спокойно с парите. Сега жънат с комбайни, а тогава по 30 жени наредени в блок жънехме със сърпове. Тръгвахме и се прибирахме с песен. Не сме чувствали умора, въпреки голямата жега.

Една година излязохме първенци и ни дадоха знаме и на него пишеше „ПЪРВЕНЕЦ”. Отпущаха ни и автобус и ходихме за една седмица на екскурзия. Посетихме Пловдив, В. Търново , Слънчев бряг. Във Варна останахме два дни. В автобуса имаше много песни и музика.

Моето село напуснах 1968 година, когато се омъжих. Бях на двадесет години а мъжа ми току що се беше уволнил от казармата. Уволни се през март и през юни се оженихме. С него се запознахме случайно в Перник. Шест месеца си пишехме писма. Един ден дойде с родителите си на село на гости да се запознаят с моите родители. Тръгвайки си моите родители се съгласиха да тръгна с тях и така се оженихме. Минаха се два месеца и застяхахме сватба. Каквото трябваше за една булка свекърва ми го купи – рокля, обувки, чанта. Една седмица преди сватбата свекър ми получи удар. И така отложихме сватбата. Не стана от леглото шест месеца и ето как не видях сватба. След тия шест месеца избрахме един ден и подписахме в тесен семеен кръг – само с родителите ни. Мъжът е от София и живеехме на улица „Одрин” в зона Б – 5 , където сега е така наречения блок „Китайската стена”. Живеехме в къща и след като я развалиха, отидохме да живеем на гара Искър, докато ни намерят жилище в същия квартал. Родиха се децата – дъщерята 69 година, а сина ми се роди 1974 година. Аз съм работила в обувния завод 36 години. Мъжът ми е започнал там работа на 15 години. Баща му или свекър ми е бил домакин на склад в завода. Добре сме си гледали децата, не са били лишени от нищо. И двамата изучиха до 11 клас. Доволна съм била много от тях като ученици. Проблеми не съм имала. До

осми клас учиха в 67 училище, а след това и двамата завършиха техникума по обувно производство.

Баща им, като работеше в завода, получи инсулт. Пенсионираха го по болест. След три години получи втори мозъчен инсулт и почина на 46 години. Синът ми беше в казармата, а дъщерята работеше по това време в обувния завод. Свекърва ми почина преди мъжът ми, а аз гледах болния ми свекър. Синът ми, като се уволни, почна работа в обувния завод. 1999 година синът ми се ожени и 2000-та година се роди внучката Саша, която много обичам. Сама като останах и децата се ожениха, им правих само годеж без сватби, защото няха възможност. Снахата е от Перник и близо една година се познаваха преди да се оженят. Като решиха да се съберат, отидохме в Перник при родителите и да се запознаем. Хората ни посрещнаха много хубаво. Определихме дата. Те си поканиха техни близки, а аз – мои близки – 20 човека. Оттук тръгнахме с три коли, там ни посрещнаха с музика. Стояхме два часа в тях и си тръгнахме. Вкъщи аз и моите гости посрещнахме булката с погача, мед и вода на вратата. От външната страна на вратата слагаме бяло платно. На платното слагаме цветя и пари. Само булката и момчето минават по платното. Аз я дарявам с нощница, бельо, пантофи, долен, горен чаршаф и одеяло. По същия начин беше и с дъщерята. Посрещането беше в нейния апартамент в „Надежда”, който сме и преписали, а не при момчето. Свекърва ми и свекър ми, с наша помощ, бяха построили малка къщичка. След като я разрушиха на нейно място построиха блок и апартамента, който получихме остана за дъщеря ми. Това са годежите им – без сватби. Преди да се ожени синът ми, снаха ми е работила в пернишката болница като санитарка. След като дойде в София, започна работа в обувния завод. Сега работи в студена кухня в „Хаджи Димитър”, защото закриха завода. Семейството на сина ми е много стабилно, снахата е много добра. Имат само едно дете и не желаят други деца. Аз искам поне още едно внуче, но те не искат.

Дъщеря ми не случи на мъж и го остави да живее в нейния апартамент. В момента живее при мен и при сина ми. Има едно дете, момче Тони. Дъщеря ми е безработна. Синът ми работи в „Суходол” , където правят бои. След като закриха обувния завод, работех в бизнес центъра на неговото място. Чистех офисите. В момента съм пенсионерка, гледам си внуците и домакинствам.